

memymom

Over memymom	3
Tentoonstelling	4
Catalogus	6
<i>Somewhere Under The Rainbow</i> (2016 – 2021)	7
<i>The Digital Decade</i> (2010 – 2015)	12
<i>The Umbilical Vein</i> (1990 – 2003)	17
CV	20
Contact	21

OVER MEMY MOM

memymom is de samenvloeiing van het Belgische kunstenaarsduo Marilène Coolens & Lisa De Boeck, tevens moeder en dochter. De fotografen, beiden autodidact, werken en wonen in Brussel, en vormen een artistiek team sinds 2004.

Binnen het kunstenaarscollectief memymom is er sprake van een voortdurende evolutie, waar de essentie van het werk steeds terugvalt op een intieme band die pure verhalen sprokkelt en een ongebreidelde verbeelding toont. In de loop der jaren ontwikkelden hun halfgeënceneerde droomportretten zich tot een mature conversatie die gaat over metamorfose, persoonlijke identiteit en de moeder-dochterrelatie, maar die tegelijk evolueerde tot een pleidooi voor sensuele analyse en tragische romantiek.

Het complex en veelgelaagd oeuvre dat hieruit ontstaat, is nu eens teatraal en donker, dan weer speels en licht. Vaak intiem en persoonlijk, maar evengoed universeel en actueel. Maar altijd compromisloos.

memymom creëert mysterie, straalt intimiteit uit en bedenkt een postmodern hypergelinkt verhaal waar alles mogelijk lijkt. memymom heeft de verbeeldingsrijke fictie nodig, en kan zich helemaal vinden in onderstaande quote van Philip Roth:

“De wereld van de fictie bevrijdt ons [...] van de beperking die de samenleving het gevoel oplegt; een van de grootste eigenschappen van de kunst is dat zij zowel de [kunstenaar] als de [kijker] toestaat om op ervaringen te reageren op manieren die niet altijd in de dagelijkse manier van doen beschikbaar zijn; of, wanneer ze beschikbaar zijn, zijn ze niet mogelijk, of niet te hanteren, of onwettig, of niet aan te raden, of zelfs niet noodzakelijk voor iets als het leven. We kunnen niet eens weten dat we een dergelijk scala van gevoelens en reacties hebben, tót we met de fictie in contact zijn gekomen.”

— Philip Roth

Het generatieoverschrijdende project van deze twee fotografen begon met de reeks foto's die de titel *The Umbilical Vein* meekreeg, een verwijzing naar de analoge beelden die tussen 1990 and 2003 werden gemaakt. Het is een intiem archief van analoge familiefoto's waarin moeder Marilène Coolens haar dochter Lisa De Boeck aanspoort om zich uit te drukken en haar eigen geïmproviseerde theaterscènes te verbeelden.

Nadien volgde *The Digital Decade* waar niet langer analoog wordt gewerkt. De beelden worden digitaal gemaakt en bewerkt, en de nadruk ligt meer op de interactie tussen beide vrouwen als personage én het moederschap als thema.

Uit deze reeksen vloeiende dan *Somewhere Under the Rainbow* voort, met beelden die iconografisch en inhoudelijk nog gelaagder zijn. Er wordt verwezen naar Marilènes voorgeschiedenis en bepaalde beelden functioneren als flashbacks naar beelden uit eerdere fasen.

TENTOONSTELLING 'HOME GAME'

BOTANIQUE

27.05 – 01.08.2021

memymom's overzichtstentoonstelling in de museumzalen van Botanique in Brussel draagt de toepasselijke titel *Home Game*. Het is de eerste keer dat Brussel, de thuisstad van het duo, de locatie vormt voor een grote overzichtstentoonstelling. *Home Game* toont niet alleen een overzicht van eerder werk, maar ook heel wat nieuw en nooit eerder getoond werk. Het is met meer dan 220 werken vanaf 1990 tot nu, een ruimere en compleet herdachte voortzetting van de tentoonstelling die eerder te zien was in het Musée de la Photographie in Charleroi (09.2018 – 01.2019).

De beelden in de tentoonstelling tonen een divers gezelschap van protagonisten die verschillende rollen vertolken in het sensuele en mysterieuze universum van memymom. Diep onder de indruk van politieke tendenzen die een grotere onrechtvaardigheid en repressie in de hand dreigen te werken, roept het duo in deze tentoonstelling ook op tot engagement en verzet. Vanuit een honger naar mededogen spreekt het nieuwe werk de toeschouwer zeer persoonlijk aan. Daarvoor creëert het duo hedendaagse archetypen in een eigenzinnige iconografie.

De museumzaal van Botanique leent zich uitstekend tot de scenografie van deze tentoonstelling, waarbij de bezoeker beneden begint bij het recentste hoofdstuk, *Somewhere Under the Rainbow* (2016-2021). Het openingswerk uit die reeks, *We've Seen Things* (2018), is het boegbeeld van deze tentoonstelling waarin het duo de toeschouwers deel wil laten uitmaken van hun kijk op recente veranderingen in wereld en maatschappij, die een grote indruk nalieten en voor velen herkenbaar zullen zijn. Op de galerijen boven volgt in een secure terugblik *The Digital Decade* (2010-2015) en achteraan in de sacrale ruimte *The Umbilical Vein* (1990-2003).

Hierbij valt op dat Lisa De Boeck niet altijd de protagonist is geweest, en worden de samenwerkingen met verschillende acteurs, dansers en performers uit de periferie van memymom apart voor het voetlicht gebracht aan de rechtse muren van de zaal. Die achterwaartse chronologie legt de contrasten in de artistieke evolutie van het duo bloot dankzij terugkerende verwijzingen en spiegelingen in de ruimte en de verhalen. De personages die Lisa als kind speelde kwamen tot leven in een fantasiewereld, de personages die ze nu speelt tonen in echte settings een minder zorgeloze realiteit. Dat engagement is steeds belangrijker geworden voor de signatuur van memymom.

memymom, 'Home Game'
27.05 – 01.08.2021
Persconferentie: 26 mei 2021, 11u

Botanique
Koningsstraat 236
1210 Brussel
België

TENTOONSTELLING 'HOME GAME'

© boven links: memymom, We've Seen Things, 2018
© boven rechts: memymom, Many Things, 2018
© onder: memymom, Awful Things, 2018

CATALOGUS 'HOME GAME'

Naar aanleiding van de tentoonstelling in Botanique verschijnt de gelijknamige catalogus *Home Game*. De publicatie heeft dezelfde opbouw als de tentoonstelling, en vertrekt dus vanuit hun jongste, veel omvattende fotoserie *Somewhere Under the Rainbow* (2016-2021) om retrospectief nieuwe inzichten te verschaffen over ouder werk. Daaruit blijkt dat wat memymom vandaag vertelt, in een relevante dialoog met de recentste geschiedenis, consequent voortbouwt op de thema's en de beeldtaal die het moeder-dochterduo in het begin van deze eeuw ontwikkelde.

Een groot deel van de werken in *Home Game* werd nooit eerder gepubliceerd.

memymom, *Home Game*

Uitgegeven door Botanique

Met teksten van François Cheval, Geert Stadeus en Alice Zucca

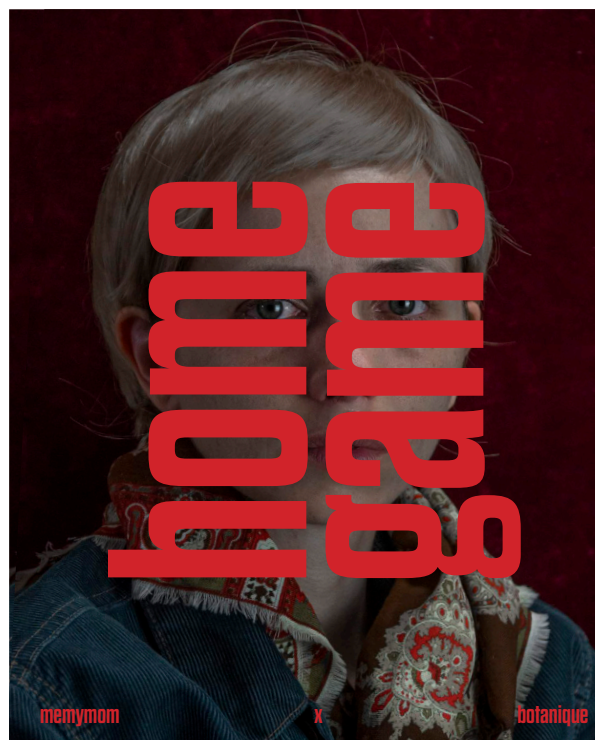
Verkoopprijs: 35 euro

pagina's: 212 pp

23,5 x 31 cm

Softcover

Taal: Engels en het Frans

SOMEWHERE UNDER THE RAINBOW

Chapter Three: 2016 – 2021

De beelden uit het derde luik van memymom, getiteld *Somewhere Under the Rainbow* (2016 – 2021), zijn iconografisch en inhoudelijk sterk gelaagd. memymom voegt in deze reeks dimensies en betekenislagen toe. Coolens en De Boeck bewegen zich vrijelijk in de tijdruimte van het traject dat ze tot dusver hebben doorlopen. Ze breken ook de tijd waarin ze hebben samengewerkt open: er worden herinneringen uitgewerkt van Marilène uit de jaren 60, terwijl sommige rekwisieten of locaties verwijzen naar haar voorgeschiedenis. Bepaalde beelden functioneren dan weer als flashbacks naar beelden die in een eerder chapter aan bod kwamen.

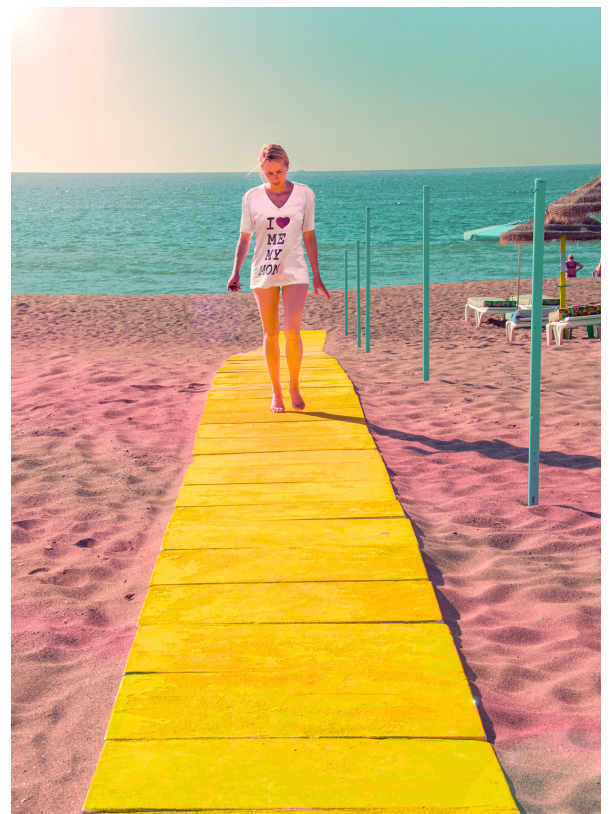
memymom positioneert zich impliciet tussen andere kunstuitingen. Zo verwijst 'Ici Tati' (2017) naar de filmtaal van Jacques Tati. 'Closing in on David' (2017) speelt zich dan weer af bij het huis van David Lynch, die door memymom expliciet als inspiratiebron wordt genoemd. Het verwijzen naar of het betrekken van andere kunstpraktijken toont aan dat memymom zich bewust is van het esthetische, artistieke potentieel van het eigen werk.

Precies zoals de Amerikaanse kunstenares Cindy Sherman (1954), die bekend is voor talloze fotoportretten van zichzelf in andere gedaanten (Sherman beklemtoont echter dat het geen zelfportretten zijn), gebruikt memymom de camera om een fotografisch eindresultaat te bereiken dat niet noodzakelijkerwijs veel met het medium fotografie heeft te maken. memymom gaat intuïtief en organisch te werk, net zoals Sherman: "My way of working is that I don't know what I'm trying to say until it's almost done." Er is geen gedetailleerd uitgewerkt programma. Een idee dient zich aan, Coolens en De Boeck doen research, ze kiezen de nodige props bij elkaar en zetten een set op. Ideeën rijpen dus ook tijdens de uitwerking ervan, binnen hun wereld en binnen hun oeuvre. Het verhaal van memymom is gegroeid *in tempore non suspecto* en is absoluut authentiek.

Somewhere Under the Rainbow bevat van beide vrouwen verschillende zelfportretten. Marilène maakt in haar zelfportretten, waarin Lisa helemaal geen hand heeft gehad, vaak gebruik van maskers en ouderwetse tapijtjes, onderleggettjes en vloerkleedjes. Lisa's zelfportretten zijn dan weer bepaald door de ruimtes waarin die portretten, inclusief het 'genius loci', de attributen, texturen en structuren zijn geschoten. Dat er hier sprake is van zelfportretten komt de kijker trouwens alleen maar via extra-artistieke informatie te weten. In *Somewhere Under the Rainbow* tonen Coolens en De Boeck feilloos aan dat ze als twee gelijkwaardige partners aan het werk zijn en dat hun moeder-dochterband is verrijkt door de al even hechte en onvoorwaardelijke artistieke coöperatie van twee vrouwen.

(Gebaseerd op een tekst van Jo Coucke, juli 2018)

SOMEWHERE UNDER THE RAINBOW / MEMY MOM

© boven links: memymom, There's a New Clown in Town, 2020
© boven rechts: memymom, As Long As There's One With a Golden Gun, 2020
© onder links: memymom, Our Kinda Yellow, 2020
© onder rechts: memymom, Follow the Yellow Brick Road, 2019

SOMEWHERE UNDER THE RAINBOW / MEMY MOM

© bover: memymom, It's Not Looking Good Out There, 2019
© onder: memymom, The Politician's Wife, 2018

SOMEWHERE UNDER THE RAINBOW / THE OTHERS

© boven links: memymom, Le Baron et la Baronesse sous l'arc en Ciel, 2019
© boven rechts: memymom, Here Comes the Jester, 2020
© onder: memymom, The Rainbow Girl, 2018

SOMEWHERE UNDER THE RAINBOW / THE OTHERS

THE DIGITAL DECADE

Chapter Two: 2010 – 2015

Voor *The Digital Decade* (2010 – 2015) worden de beelden na hun eerste reeks *The Umbilical Vein* digitaal gemaakt en bewerkt. De Boeck en Coolens werken hiervoor ook vaak in series. Er is een reflexief bewustzijn over de eigen praktijk en projecten voor nieuwe beelden worden vanuit een verhoogde intentionaliteit aangepakt.

Marilène Coolens, die in tegenstelling tot haar dochter niet graag wordt gefotografeerd en liefst onherkenbaar in beeld komt, wordt in dit tweede deel van hun oeuvre ook een van de *dramatis personae*. Dit heeft als gevolg dat Lisa De Boeck nu en dan ook achter de camera staat, of niet meer alleen geportretteerd wordt. Bijvoorbeeld in het werk 'Den Deugniet' (2013) spelen moeder en dochter, beiden herkenbaar, in hetzelfde beeld. Vanzelfsprekend ontstaat in een dergelijk beeld een dramatische dynamiek tussen beide personages.

Een ander opmerkelijk aspect betreft de locaties van de settings. Daar waar in *The Umbilical Vein* alle settings in niet nader te bepalen, vrij afgesloten en geïmproviseerde interieurs spelen, zoekt de blik in *The Digital Decade* enigszins uit en komen herkenbare locaties in zicht: een slaapkamer, een tuin, een hotelkamer, een begraafplaats, een landschap. Op dat verbrede podium is plaats voor meerdere personages. Zo komt Lisa bijvoorbeeld dankzij de mogelijkheden van de digitale beeldmanipulatie tot vijf keer toe in andere gedaanten voor in één beeld. Ook thematisch is er sprake van verruiming: er wordt expliciet gewerkt rond moederschap.

The Digital Decade gaat gepaard met een in eigen beheer uitgegeven publicatie die dezelfde naam draagt. Het boek bundelt foto's uit series zoals 'The Baby Blues' (2014), 'Dusting Off the Memory' (2013), 'La petite princesse' (2012), 'The Nurse' (2012) en 'Nonsense' (2011). Coolens en De Boeck houden bij de samenstelling van het fotoboek evenwel niet vast aan deze series. Het is niet omdat ze in series werken dat de afzonderlijke beelden aan autonome waarde inboeten en niet buiten de series kunnen getoond worden. Alle foto's komen in het boek voor omwille van wat ze op zichzelf waard zijn. Uit een andere opeenvolging van de foto's ontstaat een ander beeldverhaal en kunnen andere betekenissen naar boven komen. Het is een detail maar het wijst erop dat memymom ook op het niveau van de publicatie van hun werk doelbewust te werk gaat. Wat begon als een belangeloos spel ontwikkelt zich gaandeweg tot een bewuste praktijk en loopt uit op een beeldonderzoek waarbij geen enkel detail aan willekeur wordt overgelaten.

(Gebaseerd op een tekst van Jo Coucke, juli 2018)

THE DIGITAL DECADE / MEMY MOM

© boven: memymom, Channels the Blues, 2014
© onder: memymom, Looking for Nicolas, 2012

THE DIGITAL DECADE / MEMY MOM / THE OTHERS

© boven: memymom, I Eat Alone, 2013
© onder: memymom, En Attendant 'En Attendant', 2012

THE DIGITAL DECADE / THE OTHERS

© boven: memymom, The Lady of the House, 2012
© onder: memymom, Nunsense, 2012

THE DIGITAL DECADE / THE OTHERS

THE UMBILICAL VEIN

Chapter One: 1990 – 2003

Jo De Boeck en Marilène Coolens stimuleren in de jaren 1990 hun drie kinderen (Lisa en twee zonen), tot creativiteit en spel. Marilène, die graag fotografeert, heeft altijd een fototoestel bij de hand en maakt foto's van haar kinderen, zoals elke moeder dit doet. Wil zij bewust of onbewust beelden vastleggen voor de eeuwigheid en spreekt uit haar gewoonte een verlangen naar onvergankelijkheid? Feit is dat omstreeks 1990, als Lisa vijf jaar oud is, een spel begint. Lisa blijkt alles behalve cameraschuw. Zelfs in die mate dat zij personages speelt en situaties uitvindt opdat haar moeder haar fototoestel ter hand neemt en een foto schiet. Lisa: "Ik was als een kat en wist heel precies wat ik moest doen om een schoteltje melk voorgezet te krijgen." Tussen 1990 en 2003 maakt Marilène meer dan duizend analoge foto's van Lisa. De eerste foto's laten een kind zien, later een tiener, een puber en een jonge vrouw. Nadien beklemtoont Lisa dat haar verschijning in de foto's altijd dubbel aanvoelt: ze speelt een rol maar geeft ook een deel van zichzelf bloot. En wat ze doet kan ze alleen naar buiten brengen in de aanwezigheid van Marilène.

De beelden verhullen geenszins dat een en ander spelenderwijs in scene is gezet. Hier en daar getuigen details van een heuse, (snelle) mise-en-scène. Soms kijkt Lisa in de camera, een andere keer is haar blik op iets buiten het beeld gericht, nog een andere keer verrast de sluiters haar. Hier komt een meisje in beeld dat – (vermeend) onschuldig of bewust – met tal van hulpmiddelen typologische verschijningen van vrouwen speelt en spelenderwijs verkent. Het is ronduit ondenkbaar dat het kind deze mise-en-scènes zonder medeplichtigheid voor mekaar krijgt. Wie aan de realisatie van de scènes medeplichtig is, valt niet uit de inhoud van de beelden of hun titels af te leiden. De eerste en enige medeplichtige in deze is de moeder die actief meegaat in het spel van haar dochter en dit fototechnisch bestendigt; zonder haar zijn er geen foto's. Moeder en dochter 'werken' samen, geheel onschuldig en volstrekt vrij van enig ander besef dan dat het spel. Alsof de navelstreng nooit is doorgeknipt.

Het bijzondere verbond tussen moeder en dochter is de vader niet ontgaan. Zo oppert Jo De Boeck dat moeder en dochter beter een boek zouden maken. Bij Lisa komt de suggestie aan als een epifanie. Het besef dat ze met iets bezig zijn dat via een materiële vorm kan worden gedeeld en ook voor anderen van betekenis kan zijn, komt klaar en helder binnen. Dat besef veruitwendigen ze als ze in 2004 de artiestennaam 'memymom' aannemen. Het spel wordt niet langer onbewust gespeeld. Met memymom tekenen moeder en dochter het einde van de onschuldige fase.

Jo De Boeck heeft de kunstenaarsboeken van zijn vrouw en dochter niet meer gekend. Hij sterft in 2002. Na zijn dood valt begrijpelijkerwijze het spelen, poseren en fotograferen een poosje stil. Maar in 2013 stelt memymom onder de titel *The Umbilical Vein* tentoon in De Brakke Grond te Amsterdam. *The Umbilical Vein* toont voor de allereerste keer een selectie van tachtig analoge foto's uit de genoemde periode 1990 – 2003 aan het publiek.

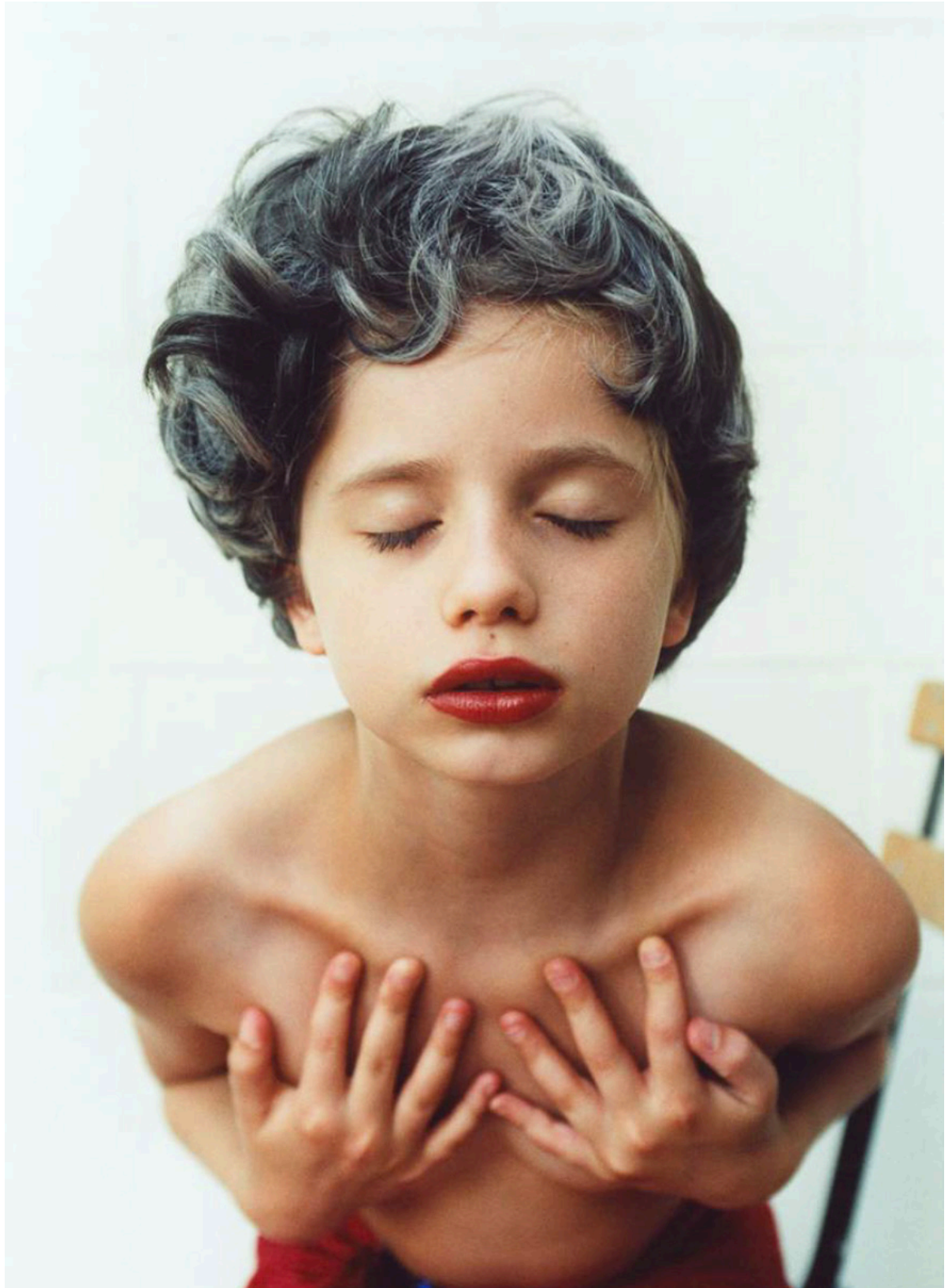
(Gebaseerd op een tekst van Jo Coucke, juli 2018)

THE UMBILICAL VEIN

boven © memymom, She Can Can, 2002
onder © memymom, They Will Always Be There #1, 2001

THE UMBILICAL VEIN

© memymom, I'm an Old Woman, 1996

CV

Solotentoonstellingen (selectie)

Botanique | Home Game
mei - augustus 2021 | Brussel, België

CCHA Cultuurcentrum Hasselt | memymom
september - november 2019 | Hasselt, België

La Maison de la Photographie de Lille |
memymom
maart - april 2019 | Lille, Frankrijk

Le Musée de la Photographie à Charleroi |
memymom
september 2018 - januari 2019 | Charleroi,
België

Loft22 Art Space | Under Constant Construction
januari - maart 2018 | Antwerpen, België

Schilt Publishing & Gallery | Reinventing
Appearance
september - november 2017 | Amsterdam,
Nederland

De Schipperskapel | The Baby Blues
september 2014 | Brugge, Belgium

Vlaams Cultuurhuis 'de Brakke Grond' | The
Umbilical Vein
september - november 2013 | Amsterdam,
Nederland

Recyclart Art Center | La Petite Princesse
oktober - november 2012 | Brussel, België

Croxhapox | The Escape
juni - juli 2012 | Gent, België

SECONDRoom | The Nurse
juni 2012 | Antwerpen, België

Groepstentoonstellingen (selectie)

VSAC 2019 - The Visual Science of Art
Conference | memymom
augustus 2019 | Leuven, België

Ragusa Foto Festival | memymom
juli - augustus 2019 | Ragusa, Italië

FIX Photo Festival
mei 2016 | London, Verenigd Koninkrijk

Photo Kathmandu
november 2015 | Kathmandu, Nepal

Beursschouwburg | The Future: Beurs50uwburg
februari - mei 2015 | Brussel, België

Si Fest Photography Festival
juni 2014 / Savignano San Rubicone, Italië

Copenhagen Photo Festival | The Censored
Exhibition
juni 2014 | Copenhagen, Denemarken

Unseen Photo Fair | Unnatural Selection
september 2013 | Amsterdam, Nederland

AIR Antwerpen | OPEN AIR #6 - Maison Moderne
augustus - september 2013 | Antwerpen, België

Kunstenfestival Watou | About the Love We
don't Understand
juli - september 2013 | Watou, België

Bilbao-Historiko | Experimentobio
oktober 2012 | Bilbao, Spanje

C.A.R. Media Art Fair
juni 2011 | Essen, Duitsland

Art Festival Ithaka
maart 2011 | Leuven, België

CONTACT

Perscontact Club Paradis
Micha Pycke

memymom

+32 (0)486 68 00 70
micha@clubparadis.be
www.clubparadis.be

info@memymom.com
www.memymom.com